

2026. szeptember 27. Tóváros-Tata

Lekció:

„Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, Tibériás tavának túlsó partjára. Nagy sokaság követte őt, mert látták milyen jeleket vitt végbe a betegeken. Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. Közel volt a páska, a zsidók ünnepe. Amikor Jézus észrevette, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár áru kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset. Egyik tanítványa András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek? Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket! Füves terület volt az. Letelepédtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott és kiosztotta az ott ülőknek, ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba! Összeszedték tehát és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékával, amit meghagytak azok, akik ettek. Miután látták az emberek, hogy milyen jelt tette, ezt mondták: Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba. Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.” János 6, 1-15.

Imádság:

Mennyei Atyánk! Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás az, a mivel tartozunk neked. Így jövünk ma is hódolattal, hálával a szívünkben. Abban az örömben is vagyunk ma előtted a gyülekezetben, hogy részesei lehetünk az úrvacsorai közösségnek, ma ismét megújítod szövetségedet velünk. Áldunk és magasztalunk a te hatalmas szeretetedért és kegyelmedért, amellyel felénk fordulsz, nem feledkezel meg rólunk, s jövünk bűnbánattal és alázattal, hiszen mi gyakran megfeledkezünk rólad. Beletemetkezünk a mindennapok teendőibe, rohanunk és elfáradunk, s olyankor nem jövünk hozzád. Megvan bennünk ma is a vágy, hogy üresen és éhesen legyünk teelőtted, tölts el minket lelki kenyérrel, azzal a mindennapival, amit ígértél és amit oly sokszor kértünk. Áldott Szentlélek add értenünk a te hozzánk szóló szavadat, ne legyen hiábavaló és ne tartsuk feleslegesnek azt. Ámen

Textus:

„Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba!” János 6, 12.

Tudja-e valaki, hogy mi az a garbológia? Ezelőtt nem hallottam ezt a kifejezést, pedig nem annyira újkeletű. 1973-ban az Arizóniai Egyetem egyik antropológusa arra a megállapításra jutott, hogy nem csupán a régi ember ismerhető meg a nagyon régi régészeti leletekből, hanem a mai modern ember igazi életmódja is megfejthető, sőt a legőszintébb, s talán legfájóbb módon kimutatható, hogyan áll a környezetével kapcsolatban, milyen az igazi valós életmódja. A modern szemétkerakókat kezdték megvizsgálni úgy, mintha ősrégi régészeti leleteket vizsgálnának. Elképedésükre azt fedezték fel, hogy azok az anyagok, amelyek normális esetben 10-20 év alatt teljesen lebomlanának, mint a papír vagy az ételmaradékok, egy olyan szemétkerakón, ahol minden egyben van és le van zárva, teljesen épek maradnak. Nagyjából ez vezetett a szemétkerakó szelektív szétválogatásához, amit már városunkban is néhány éve elkezdünk megvalósítani.

Még egy ilyen kis rövid szösszenetet had mondjak így az elején. Láttam egy kis pár perces jelenetet, amelyben egy kislány elsétált egy olyan szobor mellett, amelyre, ha ránézünk egy szegény kéregetőt látunk. A szobornak a tenyere kérően kinyújtva, guggol, szinte könyörög. A kislány kezében egy szelet kenyér volt, amelyet bájosan majszolgatott. Előbb letört egy darabot és a szobor kezébe tette, majd meggondolta magát, elvette a darabot és a kenyér többi részét tette a szobor kezébe. Majd miután még ezzel sem volt megelégedve a szobor szájába tette a kenyeret, mire az meg mozdult és megette a kenyeret, majd elmosolyodott a kislányra. Nyilván értjük, hogy nem igazi szobor volt, hanem egy ember, aki szobornak volt teljesen kifestve és nagyon jól tudott egy helyben lenni. Nem mondom a kislány is igen talpraesett volt, mert nem ijedt meg a megmozduló szobor láttán, hanem csak meglepődött, majd együtt nevetett vele.

Ezzel is megyünk tovább: Meglepődés

A felolvasott történetben többször is van alkalmunk meglepődni. Képzeljük csak magunkat a tanítványok helyébe. Jézus elkezd prédikálni és sok ember jön. Ez eddig rendben van, így szokott lenni. Beesteledik, ez is rendben van. Erre Jézus azt kérdezi, honnan adhatnánk nekik enni? Néha a tanítványok és Jézus is éheztek, vagy nagyon kevésen osztottak meg, most meg Jézus meg akarja etetni a

sokaságot. Amíg szem ellát ember van. Komolyan gondolja ezt? Elképzelem, amint reggel a nesz mélyi iskolában áhitat után egyszer csak azt mondja Jézus, adj nekik reggelit! Rendben van Uram, az első óra után jön, akkor ehetnek. De ő azt mondaná, nem én úgy gondoltam, hogy most adj nekik enni. Hmm, én csak ebédet hoztam, az is egy embernek való, hogy adjam oda 200 gyereknek? Kétségbeejtő és rémisztően tehetetlen helyzet.

A második meglepetés akkor ér minket, amikor kiderül, hogy azért van ott öt kenyér és két hal, na de ugye az nem elegendő. Erre Jézus azt mondja, hogy üljenek le az emberek a fűbe. Kérdelem én, minek? Nem fognak fűvet enni, vagy hangyákat szedegetni...persze tudom ott van Mózesnél a manna története, de épp este van és nem is reggel, hogy bármit találjanak.

Aztán a harmadik: Jézus kézbe veszi a kenyeret, hálát ad és elkezd osztogatni. Kézbe venni és hálát adni. Az azért már más, amikor a friss kenyér ott van a kezemben. Érzem az illatát, tapintom a ropogósságát és már kapcsolatban is vagyok vele. Éhesen különösen megbecsülöm. Persze sült krumpli és rántott hús mellett...azt hiszem kevesen választanák. De itt nem is erről kell beszélni. Kapcsolatba kerülni vele, a kenyéren keresztül Jézussal és az áldással. Végül mindenki jól lakik, a tanítványok is..

Negyedszer pedig akkor lepődhetünk meg, amikor ezek után Jézus azt mondja, szedjétek össze a maradékot, hogy ne menjen kárba.

Kérdelem én: A jóllakottság állapotában ki tud a maradékokra gondolni...megmondom a háziasszony a szombati meg a vasárnapi ebéd után, hogy eltegye, jó lesz az hétfőre meg keddre ebédnek...na jó, de itt egy háziasszony sincs. Nem Mára vagy Márta ment oda Jézushoz, hogy szedjék-e össze, ami megmaradt.

Kinek szedték össze a maradékot? Mi lett vele? Miért nem adta Jézus oda a jóllakott embereknek, hogy hazavigyék? Egyáltalán mit gondolt Jézus a maradék láttán? Ez már nem kellett nekik? Ezek jogos kérdések, de a szentírás nem ad rá választ. Viszont tanít, hogy valami csak azért, mert nekem pillanatnyilag már nem kell, még nem felesleges vagy szemét és a gondos gazda lelkületével gondoljak rá.

Van két szendvicsem, amit elvittem a kirándulásra, nekem elég volt az egyik. Hazaviszem, aztán jó esetben valaki elfogyasztja, vagy odaadom valakinek, aki nem hozott eleget? Meghívunk sok embert, papírtányér, papírpohár, szalvéta.

Néhányan nem használtak ezt-azt. Kidobjuk a többivel együtt, vagy eltesszük? Már nem szükséges ruhák, eszközök, könyvek....gondunk van-e rá?

Nagyon jó volt tegnap olvasni, amikor Virág Kata felvetésére, kérdésére jöttek a jószívű adományok. Én ezt tudom adni, én azt....

Olvastam egy nagyon jó mondatot, így hangzik: Ne a pillanatnyi „jóllakottságunk” állapotában ítéljünk valamit feleslegesnek.

A felesleges dolgok világában egyre gyakrabban találkozhatunk a felesleges ember életérzésével. Jézus számára épp olyan fontos a feleslegesnek vélt kenyérdarab, mint a legszürkébbnek vélt emberi élet. Neki gondja van ránk. Lehet, hogy a modern gépek, az AI világában egy-egy munkahely megszűnik, de attól még az ember, aki addig azt csinálta, nem felesleges. Maradék – lehet, de nem felesleges. Jézusnak gondja van rá, még nem tudjuk hogyan, még nem tudjuk miként, de azt igen, hogy jelen van az életében.

Ahogy ma is jelen van az úrvacsorában, a bűnbánat, bűnbocsánat lehetősége, az ő kegyelme. Az úrvacsorában, ami azt jelzi: elveszett voltam és ő megtalált. Ahogy Jézus kézbe vette és megáldotta a kenyeret ott az ötezernél, aztán ugyanezt tette az utolsó vacsorán, s mi is ezt tehetjük ma az úrvacsorában. Kapcsolatba kerülni vele, az élet urával, kegyelmével, bocsánatával.

Valahogy azon is elkezdtem gondolkodni, hogy van-e olyan, hogy az Isten Igéjét, az Úr kegyelmét, a vele való időt vesztegetem el. Vagy csak ilyen maradékszámban tartom. És akkor úgy fogalmaztam meg, hogy ezeket tartom feleslegesnek. Na így már érthetőbb és kézzel foghatóbb, mi több szívbe markolóbb a gondolat.

S a következő kérdésem az, hogy vajon, ami nekem már sok azt tovább tudom-e adni? Jajaj, tudom nagyon furcsa kérdések ezek. De tényleg annyi megtalálatlan, elveszett ember van, aki feleslegesnek tartja magát, aki éhezi és szomjazza Isten kegyelmét...ráadásul még arról sem tud, hogy számára is elérhető. Mi meg itt dőzsölünk....nekünk mindig van, mindig elérhető....Tudom, hogy nyitva van a templomajtó és ugyanaz az ígehirdetés ugyanúgy szólhat 2000-nek, mint 200-nak. De ők még azt sem tudják, hogy itt mit kaphatnak, van egy elképzelésük, de talán hibás...meg hát az otthonainkba sem állnak sorban azok, akinek oly sokmindent adhatnánk...

Aztán eszembe jut, hogy nem az élelmiszer kevés, hanem rosszul van elosztva és az ember szíve önző.

Hogyan vagyunk a lelki eledellel? Gondolunk arra, hogy tovább lehetne adni....? Akár 5000-et is jóllakatni?

Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Van, aki úgy gondolja, hogy már itt ebben a történetben, ebben a maradék összeszedési felszólításban is erre tanította a tanítványokat. Összegyűjteni a maradékot. Összegyűjteni azokat, akiket Jézus kér. Tegyetek tanítvánnyá minden népet! Az elveszettet, a maradékot, a feleslegeset. Tulajdonképpen nincs is olyan, hogy felesleges. Csak nem a megfelelő helyen van. Értékes a maga helyén. Ahol tud tenni, ahol tud áldássá lenni.

Tanítson bennünket Isten, hogy észre vegyünk minden testi és lelki értéket, amit tovább tudunk adni, meg tudunk osztani, hiszen így leszünk az Igének megtartói és cselekvői nem csupán hallgatói. Ne csak a tárgyi dolgainkból ne vesszen kárba semmi, hanem a ránk bízott, körülöttünk lakó emberekből senki se vesszen kárba! Jöjjünk ma így az Úr asztalához, ki az, vagy mi az, amit én eddig feleslegesnek, maradéknak tarottam, Jézus pedig azt mondja gyűjtsd össze, keresd meg a helyét, beszélj neki rólam.

Imádság:

Szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével! Mennyei jó Atyánk! Te, aki az éltünket adta ezen a földön, hatalmas és kegyelmes Istenünk vagy! Oly sokszor jöttünk már hozzád éhesen és szomjasan, s te még soha nem küldtél el. Köszönjük a te kegyelmes szeretetedet. Annyi testi és lelki ajándékkal ajándékoztál meg minket, hálásak vagyunk ezekért. Had legyünk ma úgy a te jelenlétedben, hogy megvizsgáljuk a lelkünket, a szívünket a te Igéd tükrében. Drága Jézus te fontosnak tarottad a maradékot összegyűjteni. Ezért lehetünk mi is ma itt. Ezért ismerhetünk téged, mint az életünk Urát. Az áldott kenyérből és halból oly sok maradt. Még nekünk is jut belőle. Az a kenyér, amit ma magunkhoz vehetünk éltet és táplál minket az örök életre. Az Ige, amit hallottunk bőségesen vezet minket, s a te kegyelmed árad ránk. Szeretnénk továbbadni belőle, még nem tudjuk hogyan, kérünk mutass benne utat nekünk.

Eléd hozzuk még a gyászolókat és a betegeket, tartsd meg őket a te erőddel. Adj vigasztalást számukra, ha kell azzal, hogy minket küldesz. Eléd hozzuk a diákokat, a pedagógusokat, az intézményeinket, adj bölcsességet, hogyan tudjuk úgy oktatni őket a mindennapok dolgaiban, hogy közben megismerjenek téged. Eléd hozzuk egyházunkat, a választás menetét és a jelölteket is és kérjük a te Lelked vezetését ebben is. Itt vagyunk még a mi gyülekezetünk dolgaival, a mi családjaink gondjaival és örömeivel és a személyes életünk kérdéseivel és gondolataival, te ezt úgyis mind tudod és ismered. A legnagyobb kérésünk ma, adj megújulást és szívbeli megtisztulást, személyes találkozást veled, a kenyérben és borban, hogy egyek legyünk veled és egymással. Ámen